

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. В., 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20221300500151 по описа за 2022 година

Производството е по Чл.463 ГПК /обжалване на разпределението в изпълнителното производство.

Образувано е по жалба на О. В., представлявана от д-р Ц. Ц. Кмет на О. В. с адрес: гр.В. против разпределение от 23.03.2022 год. по изп.дело № 20197240400202 на ЧСИ В. Т.. Иска се да се отмени разпределението и да бъде извършено ново разпределение, с което към сумите ,разпределени на О. В. да бъдат включени и таксите за битови отпадъци за продадения имот.

Поддържа се, че обжалваното разпределение е незаконосъобразно и неправилно.

Излага се, че по изп. дело № 20197240400202 на ЧСИ В. Т. О. В. е изготвила и представила справка от 15.03.2022 г. за имот с адрес: с. К. на длъжника „А. д. 7“ ООД, с ЕИК:.. в която са посочени неплатените задължения за имота за данък върху недвижим имот и лихвите към тях, както и за такса битови отпадъци и лихвите към тях.

Посочва се, че при извършеното Разпределението на 23.03.2022 г. по

изп.дело в полза на Община В. е разпределена сума в размер на 546.58лв., представляваща неплатени от длъжника задължения към общината за данък върху недвижим имот и лихвите към тях, отнасящи се изцяло за продаденото на публична продаван имуществото. Неплатените от длъжника задължения към Общината за такса за битови отпадъци и лихвите към нея за продаденото на публична продаван имуществото били предявени от Община В., но с извършеното разпределение не били разпределени суми за погасяването им.

Излага се, че така извършеното разпределение е незаконосъобразно на основание чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД. Дължимите към Община В. суми за такса за битови отпадъци следвало да бъдат приравнени на вземанията по чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД, тъй като се отнасяли до недвижимия имот, предмет на принудителното изпълнение и съответно на разпределението. Излага се още, че чл.136, ал.1 т.2 от ЗЗД формално урежда само данъчните задължения върху имота, трябвало да се вземе предвид, че таксата за битови отпадъци възниква по повод собствеността върху имота и в качеството ѝ на публично вземане не може да бъде разделена от данъка. Формалния прочит на чл.136 от ЗЗД в случая не обслужвал целта на закона и двете публични общински вземания имали един и същи източник - конкретни недвижими имоти, обект на проведено принудително изпълнение. Счита, че това е общият фактор, който дава основание за включване на таксата за битови отпадъци в привилегията по т.2 на чл.136, ал.1 от ЗЗД.

В подкрепа на изложеното бил фактът, че едва с влизане в сила през 2006 г. на ДОПК изрично бил регламентиран публичния характер на общинското вземане за таксите, установени със закон, докато разпоредбата на чл.136 от ЗЗД е по-ранна и не е изрично хармонизирана с регламентацията на събирането на публичните вземания. В периода на приемането на ЗЗД местните данъци и такси са постъпвали в приход на единния държавен бюджет, при което съгласно ЗМДТ (обн., Изв., бр.104 от 28.12.1951 г., в сила от 01.01.1952г., отм.ДВ, бр. 117 от 10.12.1997г., в сила от 01.01.1998г.) и Наредбата за събиране на данъците и таксите с променено наименование Наредба за събиране на държавните вземания (обн., Изв., бр. 13 от 12.02.1952г.), тези местни данъци и такси са били третираны само като държавни вземания. С последващото изменение на ЗМДТ и ДОПК, държавните и общинските, респ. публичните и частните вземания били разграничени и дефинирани, като характер на публични общински вземания

бил придаден както на местните данъци, така и на таксата за битови отпадъци. Твърди се, че публичен характер имала и таксата за битови отпадъци за този имот и тъй като приходите и от двете вземания постъпвали в общинските бюджети, то нямало правнообоснована причина таксата за битови отпадъци да не бъде включена в привилегирвания втори ред на чл.136 от ЗЗД.

Посочва се още, че в чл. 60 от Конституцията на Република Б. е предвидено, че „гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Принципа за законоустановеност бил напълно важим и за местните данъци и такси, по аргумент от разпоредбата на чл. 141 от Конституцията на РБ. В Решение № 4 от 09.04.2019 г. на КС на РБ по конст. Дело № 15/2018 г. са изложени детайлни мотиви относно правната природа и функцията на данъците, които с оглед извършеното общо тълкуване на нормата на чл. 60 от Конституцията, същите били еднакво относими и към таксите.

Твърди се, че вземането за данъци и такси за битови отпадъци се ползва с привилегията на чл.136, т.2 от ЗЗД, тъй като представлява публично такова по смисъла на чл.162, ал.2, т.3 от ДОПК и следва да бъде включено сред вземанията от втори ред- чл.136, т.2 ЗЗД. В тази насока се посочва съдебна практика, обективирана в Решение №232 от 12.06.2019 г. по в.ч.гр.д. № 200/2019 г. на Апелативен съд- Б., Решение № 260366 от 27.11.2020 г. по в.гр.д. № 2698/2020 г. на III състав на Окръжен съд-Б. Решение №356 ОТ 08.10.2021 г. по в.гр.д. № 1487/2021 г. на V състав на Окръжен съд- Б..

Поддържа се, че обжалваното разпределение е неправилно и незаконосъобразно и в полза на Община В. следва да бъде разпределена и сума за погасяване на дължимата от длъжника такса за битови отпадъци и начисление към тях лихви отнасящи се за продаденото на публична продажба имуществото.

Иска от съда да отмени разпределението и да бъде извършено ново разпределение, с което към сумите разпределени на Община В. да бъдат включени и таксите за битови отпадъци за продадения имот.

Постъпило е становище-отговор на жалбата от вискателя по изп.дело „П. и. б.“ АД с ЕИК ..,сътс седалище и адрес на управление: гр. С., с което по същество се оспорва жалбата по съображения за законосъобразност на обжалваното разпределение. В становището се изразяват подробни доводи

относно неоснователността на жалбата.

ЧСИ В. Т. е изложила мотиви по обжалваните действия, на основание чл. 436, ал. 3 ГПК, в които излага становище за неоснователност на подадената жалба.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, Съдът прие за установено от фактическа страна следното :

Принудителното изпълнение по изп. дело № 20197240400202 по описа на ЧСИ В. Т. за 2019г със страни: вискател – „П. И. Б.“ АД С ЕИК .. със седалище и адрес на управление гр.С. и длъжници – „А. Д.7“ ООД с ЕИК .. със седалище и адрес на управление: гр, С., „А. 7“ ООД с БИК .., със седалище и адрес на управление: гр.С., Д. Я. К. с ЕГН *****, с адрес: гр.В. Р. Н. К. с ЕГН *****, с адрес: гр.С. М. Д. К. с ЕГН *****, с адрес: гр.К. и Н. Д. К. с ЕГН *****, с адрес гр.С. е с предмет на изпълнение парично вземане. Изпълнителното дело е образувано по молба на вискателя/кредитора/ и приложени изпълнителен лист от 25.01.2019г. по гр.д.№3295/2019 на СРС, 35 състав и изпълнителен лист от 08.02.2019г. по гр.д.№3297/2019 на СРС, 60 състав за следните суми:

По изпълнителен лист от 25.01.2019г. по гр.д.№3295/2019 на СРС, 35 състав – 322200лв. главница, ведно със законната лихва от 18.01.2019г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на 139545.16лв. за периода от 25.01.2016г. до 25.12.2019г., комисионна в размер на 17249,43лв. за периода от 2016г. до 2018г., разноси в размер на 5221,88лв., премия в размер на 12382,93лв., разноси по делото в размер на 12232,93лв. за държавни такси и 150лв. възнаграждение за юрисконсулт.

По изпълнителен лист от 08.02.2019г. по гр.д.№3297/2019 на СРС, 60 състав – 131400лв. главница, ведно със законната лихва от 18.01.2019г. до изплащане на вземането, договорна възнаградителна лихва в размер на 68879,03лв. за периода от 15.01.2016г. до 14.01.2019г., сумата 47420,69лв. непогасена наказателна лихва за периода от 18.10.2016г. до 17.01.2019г., сумата 6692,77лв. непогасени комисионни, сумата 160,11лв. разноси за подновяване на застрахователни сертификати, сумата 5241,10 разноси по делото.

По делото не е спорно, че принудителното изпълнение е насочено върху следния недвижим имот: дворно място ,съставляващо Поземлен имот V в кв.50 по плана на с.К., общ.В. идентичен на парцел V в кв.2 по парцеларния план на стопански двор на бившето „ТКЗС в ликвидация“ с.К. с площ 765 кв.м., ведно с построените в имота Двуетажна масивна сграда - МЕЛНИЦА със застроена площ 153 кв.м., заедно с оборудването /машини и съоръжения/, Масивна сграда - помощна постройка със застроена площ 39 кв.м., Масивна сграда - помощна постройка със застроена площ 9 кв.м., и навес 43 кв.м., собственост на „А. Д. 7“ ООД с ЕИК . със седалище и адрес на управление: гр. С.

Описът на имота е извършен на 24.11.2019 г. Началната цена, от която започва публичната продажба е определена на осн. чл.494 (2) изречение последно от ГПК , и е в размер на: 32 960.00 лева.

Публичната продажба е насрочена от 20.12.2021г. до 20.01.2022г. Обявлението е разгласено с протокол на частен съдебен изпълнител В. Т. от 14.12.2021г., регистриран във Районен съд-В. под №1475/15.12.2021г

Продажбата се е състояла. С протокол от 21.01.2022г. за купувач е обявен М. М. С. с ЕГН *****, и адрес: В..

В законоустановения срок купувачът е внесъл предложената цена по сметка на ЧСИ В. Т. в размер на 32 960,90 лева.

В полза на „П. И. Б. АД С ЕИК. със седалище и адрес на управление гр.С. има учредени пет залога върху търговското предприятие на длъжника, които включва продадения имот. Залозите са вписани по надлежния ред и подновени, видно от удостоверение на Агенция по вписванията с изх. №507/2022г

На основание чл.459 от ГПК по изпълнителното дело има присъединен взыскател – А. Ф. А. с ЕИК. с наложена възбрана от ЧСИ С.Г. с №825 гр. П. с изх.№17258 от 14.11.2016 г. по ИД №20168250400453.

За имота длъжникът „А. Д.7“ ООД с ЕИК със седалище и адрес на управление: гр.С. има задължения за данък сгради в размер на 546,58 лева, видно от приложената справка на Община В. Публичните задължения на длъжника са установени в размер на 290 917,88 лева.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 460 ГПК във вр. с чл.136 от ЗЗД ЧСИ В. Т. извършила следното разпределение на сумата от

32.960/тридесет и две хиляди деветстотин и шестдесет/лева :

На основание чл. 460 от ГПК във връзка с чл. 136 т. 1 ЗЗД сума в размер на 1196,47 лева обикновени такси е разпределена в полза на П. И. Б. АД С ЕИК. със седалище и адрес на управление: гр.С., 1775,27лева пропорционална такса по т. 26 от Тарифата към ЗЧСИ след приспадане на т.20 от същата Тарифа . Всички такси са подробно описани по основание и размер в протоколи за извършено погасяване, които са неразделна част от разпределението.

На основание чл 460 от ГПК във връзка с чл. 136 т. 2 от ЗЗД сума в размер на 546.58 лева е разпределена за данък сгради за продадения имот.

На основание чл. 460 ГПК във връзка с чл. 136 т.3 от ЗЗД сумата в размер на 29441,68лева за вискателя по делото П. И. Б. АД С ЕИК .със седалище и адрес на управление: гр.С. за погасяване на паричното вземане.

За публичните задължения на длъжника и присъединените вискатели не е останала сума за разпределение.

Изготвеното разпределение е предявено на страните на 24.03.2022 г. в кантората на частен съдебен изпълнител В. Т. рег. № 724 -находяща в гр. В., видно от Протокол за предявяване на разпределение изх. №2744/24.03.2022г.

От приложената от жалбоподателя - Община В. справка за неплатени задължения на „А. Д. 7“ООД, длъжник по изп.дело, получена от ЧСИ В.Т. на 17.03.2022г се установява, че за продаденият имот непогасеният размер на дължимия данък сгради и лихва е в размер на 546,58 лева. Съгласно същата справка за имота има непогасени задължения за такса битови отпадъци и лихва върху същата в размер на 910,85лв.

При така установената фактическа обстановка Окръжен съд-В. намира ,че жалбата е неоснователна поради следното :

Съгласно чл. 462, ал.1 от ГПК съдебният изпълнител предявява разпределението на длъжника и на всички вискатели, които се призовават за това в определен от съдебния изпълнител ден, а съгласно ал.2 ако в тридневен срок от деня на предявяване на разпределението не бъде подадена жалба, то се смята за окончателно и съдебният изпълнител предава сумите по

разпределението. Съгласно Чл. 463, ал.1 от ГПК в случай че разпределението бъде обжалвано, делото заедно с жалбата се изпраща на окръжния съд, който я разглежда по реда на чл. 278, а съгласно ал.2 решението на окръжния съд по разпределението подлежи на обжалване пред апелативния съд. Разглеждането на жалбата става по реда на чл. 274 ГПК. Решението на апелативния съд не подлежи на обжалване.

Жалбата на Община В. представлявана от д-р Ц. Ц.Кмет на Община В. с адрес: гр.В. е подадена в законоустановения тридневен срок от деня на предявяване на разпределението от легитимирано лице – лице с привилегировани вземания . Жалбоподателят Община В. е уведомен за разпределението на 11.03.2022г., видно от призовка за предявяване на разпределение /л.39 от делото/. Разпределението е предявено на 24.03.2022 г. /л.40 от делото/ ,а жалбата на Община В. е входена на 28.03.2022г. Последният ден на срока за обжалване е 27.03.2022г. неприсъствен ден , поради което на осн. чл.60,ал.6 от ГПК срокът изтича в първия следващ присъствен ден -28.03.2022г., поради което срокът за обжалване е спазен.

Жалбата е насочена срещу обжалваемо действие на съдебния изпълнител, внесена е дължимата държавна такса и е спазена процедурата по администриране по реда на чл. 436, ал.3 ГПК, поради което същата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разпределението по чл. 460 от ГПК е акт на съдебния изпълнител по следните въпроси: кои са вискателите и кои техни вземания се признават и подлежат на удовлетворяване, кои от признатите вземания са привилегировани и каква е привилегията, с която се ползва всяко от тях, съответно кои вземания са хирографарни, какъв е редът за удовлетворяване на вземанията и каква сума се полага за пълното или частично изплащане на всяко от тях. В разпределението се включват само тези вземания, които са били предявени до деня на разпределението - вземанията на първоначалния вискател и на присъединените такива - по право или по тяхно искане, както и разноските по изпълнението, в т.ч. и тези, които не са предварително внесени от вискателя и които съдебният изпълнител има право да събере служебно от длъжника по реда на чл. 79, ал. 2 от ГПК. Поредността за удовлетворяването на вземанията се определя съобразно привилегиите по чл. 136 от ЗЗД, а степента на удовлетворяването на вземанията от еднакъв ред - от правилото

на чл. 136, ал. 3 от ЗЗД за съразмерно удовлетворяване.Ето защо жалбата срещу извършено от съдебен изпълнител разпределение по чл. 460 от ГПК може да се основава единствено на доводи за погрешни правни изводи на съдебния изпълнител относно кръга на вискателите, размера на приетите вземания и техните привилегии, както и на процесуални нарушения при извършване на разпределението. При проверка на правилността на разпределението съдът е обвързан от въведените в жалбата оплаквания.

Изхождайки от горните съображения,Окръжен съд-В. намира ,че жалбата е неоснователна поради следното :

Разпределените суми от първи до трети ред съгласно разпоредбите на чл.136 ЗЗД са съобразени с изискванията на закона и при зачитане на привилегиите на съответните вискатели.

В първия ред на специалните привилегии с право на предпочтително удовлетворение по чл. 136, ал. 1, т. 1 ЗЗД се ползват само разноските по изпълнителното дело, които са направени от първоначалния вискател за осъществяването на изпълнителния способ върху имуществото, чиято цена се разпределя (такси за налагането на възбрана по изпълнителното дело, за извършването на опис и публична продан на вещта, разноските за възнаграждение на пазача и др.). В случая съдебният изпълнител в стриктно съответствие със закона е разпределил вземането на вискателя П. И. Б. АД с ЕИК.... сумата в размер на 1196,47лв. обикновена такса и 1775,27лв. пропорционална такса по т. 26 от Тарифата към ЗЧСИ след приспадане на т.20 от същата Тарифа, което не е спорно по делото.

Втори ред на специалните привилегии съгласно чл. 136. ал. 1. т. 2 от ЗЗД са вземанията за данъци върху определен имот-от стойността на имота. В случая вземането за данъци е разпределено в полза на жалбоподателя Община В., по реда и по силата на императивната норма на чл. 136, ал. 1, т. 2 ЗЗД, като вземането е в размер на 546,58 лв. представляваща неплатени задължения на длъжника за данък и лихви към тях за продадения недвижим имот, видно от приложената справка от 15.03.2022 г. на неплатени задължения на длъжника за имота. Специалната привилегия дава правото на предпочтително удовлетворение от стойността на заложения или ипотekiран имот, което е съобразено от ЧСИ при разпределението.

Третият ред на специалните привилегии съгласно чл. 136, ал. 1, т. 3 от

ЗЗД са вземанията, обезпечени със залог или ипотека - от стойността на заложените или ипотекирани имоти. ЧСИ правилно е определил вземането на вискателя „П. И. Б.“ АД, като такова с привилегия от трети ред, тъй като в полза на банката има учредени пет залога върху търговското предприятие на длъжника, които включват продадения имот и не е спорно по делото между страните. ЧСИ В.Т. правилно е преценила, че зложния кредитор следва да се удовлетвори предпочтително от стойността на зложения и продаден в изпълнителното производство имот след удовлетворяване на вземанията на кредиторите от първи и втори ред, като правилно е разпределила на вискателя и зложен кредитор сума в размер на 29441.68лв.

Спорно по настоящото дело е следва ли непогасените задължения за такса битови отпадъци и лихва върху същата в размер на 910,85лв. за продадения имот да се включат във втори ред на специалните привилегии съгласно чл. 136. ал. 1. т. 2 от ЗЗД, където са вземанията за данъци върху определен имот-от стойността на имота и следва ли да се приравни таксата за битови отпадъци с дънъчно задължение, каквито доводи са развити в жалбата.

Съгласно разпоредбата на чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД, с право на предпочитателно удовлетворяване пред останалите кредитори се ползват вземанията на държавата за данъци върху определен имот от стойността на този имот.

Настоящата инстанция счита, че от втори ред на специалните привилегии по чл. 136. ал. 1. т. 2 от ЗЗД са единствено и само вземанията за данъци върху определен имот от стойността на имота, като в този ред не могат да бъдат включени вземанията за такса битови отпадъци.

Публичните вземания за данъци и публичните вземания за такси за битови отпадъци са различни по характер публични вземания, поради което не би могло таксата за битови отпадъци да се приравни на данък. Вземането за данъци е безвъзмездно по своя характер вземане на държавата или общините, докато вземането за такси е възмездно, тъй като по същество представлява цената на предоставената от общината обществена услуга по сметоизвозване на отпадъците.

В чл.1 от ЗМДТ изчерпателно са изброени местните данъци. Това са : данък върху недвижимите имоти; данък върху наследствата; данък върху

даренията; данък при възмездно придобиване на имущество; данък върху превозните средства; патентен данък и туристически данък. Съгласно чл.62 от ЗМДТ такса битови отпадъци се заплаща от услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистота на териториите на обществено ползване в населените места. Систематичното място на определението на “ такса битови отпадъци ” се съдържа в глава трета, наименувана местни “ Местни такси“, а не “Местни данъци”.

Разпоредбата на чл. 9б от ЗМДТ урежда процедурата по установяване, обезпечаване и събиране на местните такси, приравнявайки я с тази относно местния данък, но това обстоятелство не означава приравняване по правна характеристика и правни последици на местния данък с такса битови отпадъци. В тази насока следва да се отбележи, че изчисляването на данъка върху притежаван недвижим имот е уреден в глава втора „Местни данъци“, а такса битови отпадъци е уредена в глава трета „Местни такси“.

Нормата на чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД не може да се тълкува разширително, тъй като същата съдържа в себе си основния за поставяне при разпределението във втори ред на вземанията на държавата, съответно на общините на територията, на които се намира продаденият на публична продан недвижим имот, срещу който е било насочено принудителното изпълнение, за данъците дължими във връзка с този имот.

Предвид изложеното ВОС намира, че вземането за неплатена такса битови отпадъци не представлява привилегировано вземане по чл.136, ал.1, т.2 от ЗЗД и не следва да се включи в този ред, както и не следва да се удовлетвори пред вземанията на вискателя, обезпечени със залог или ипотека – от стойността на заложените или ипотекирани имоти, каквото разпределение е извършено.

С обжалваното разпределение ЧСИ В.Т. правилно и законосъобразно по реда на чл. 136. ал. 1. т. 2 от ЗЗД е разпределила на жалбоподателя Община В. само сумата от 546,58 лв., данък сгради за продадения имот, а остатъка от сумата в размер на 29441,68лв. на вискателя по изп.дело П. И. Б. АД по реда на чл.136, ал. 1, т. 3 ЗЗД, като заложен кредитор на търговското предприятие на длъжника в което е включено и продадения имот.

При така извършеното разпределение за публичните задължения на

длъжника и присъединените вискатели не са останали суми за разпределение.

На основание чл.463 ал.1 ГПК решението на съда по разпределението подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му .

Водим от горното и на основание чл.463 ГПК Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Община В., представлявана от д-р Ц. Ц., Кмет на Община В. и адрес: гр.В. против Разпределение от 23.03.2022год. по изп.дело №20197240400202 на ЧСИ В. Т. с рег.№724 в регистъра на КЧСИ, с район на действие Окръжен съд-В.

Решението по разпределението подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____